

Ο ΕΛΕΦΑΣ.

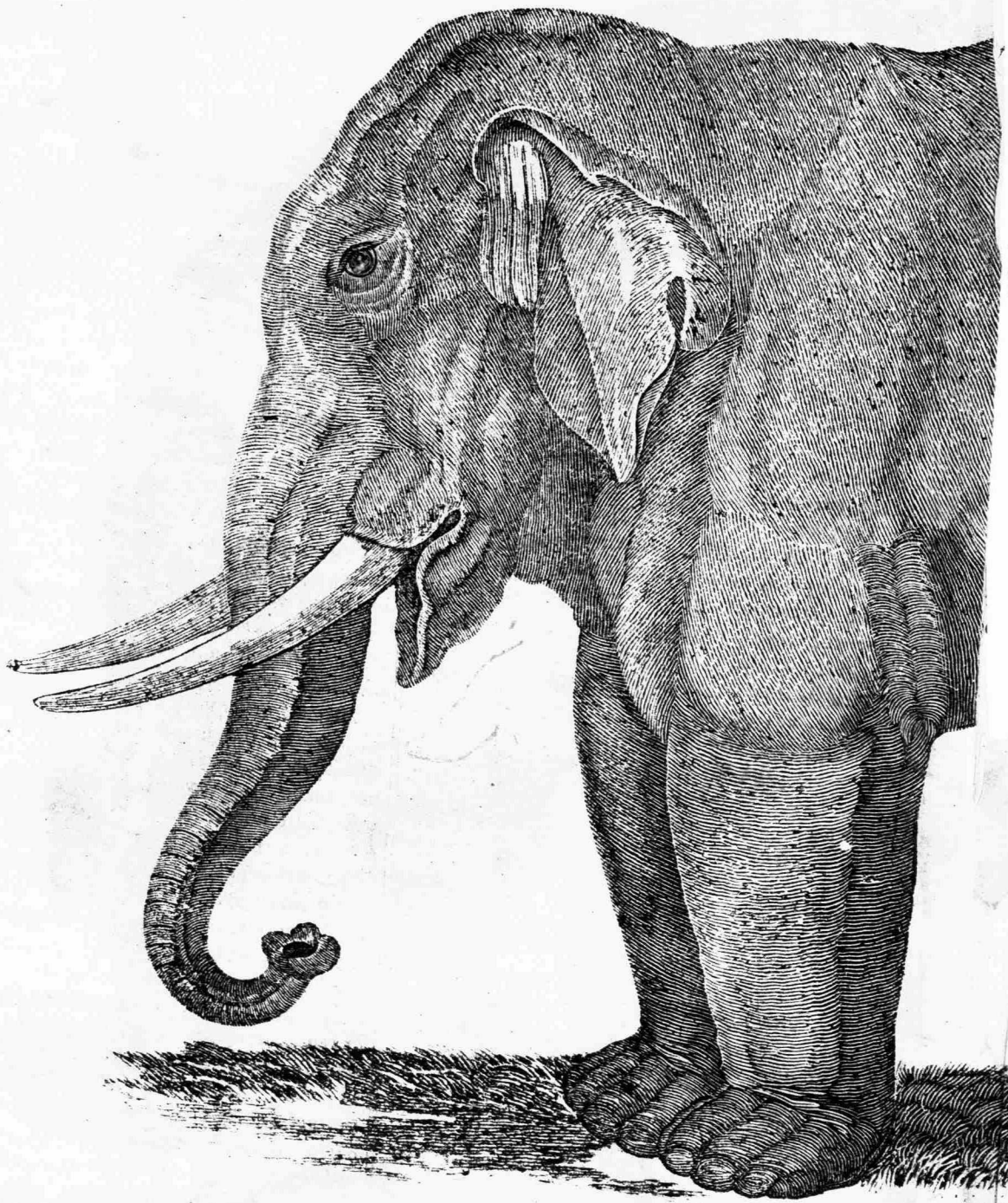
ΟΛΙΓΑ ζῶα εἴλκυσαν τὴν προσοχὴν τοῦ ἀνθρώπου πλείοτερον παρὰ τὸν Ἐλέφαντα. Πλασθεῖς, τρόπον τινά, ὑπηρετῆς τῶν εἰς θερμὰ κλίματα διαιτωμένων, ἔχει πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ καταστήσῃ αὐτὸν ὠφέλιμον. Ῥωμαλέος, δραστήριος, καὶ προσκαρτερικὸς, ἡμερὸς τὴν διάθεσιν, καὶ κοινωνικὸς τὰ ἥθη, εἶναι προσέτι τόσον εὐμαθὴς καὶ θυμόσοφος, ὥστε νὰ διδάσκειται σχεδὸν ὅποιανδήποτε ὑπηρεσίαν. Μορφὴν ἔχει ἄκομψον, μεγάλην κεφαλὴν, μικροὺς ὀφθαλμοὺς, ὡτῖα μεγάλα καὶ κρεμαστά, σῶμα παχὺ, νῶτα πολὺ καμαρωμένα, καὶ μηρὸς χονδροειδεῖς καὶ δυσμόρφους. Τὸ δέγμα εἶναι γενικῶς βαθεὺς μελαγχροῖνον, πλησιάζοντος εἰς τὸ μέλαν. Γεννᾶται δὲ τὸ ζῶον ὑπὲρ τὸν ἕνα πῆχυν κατὰ τὸ ὕψος· ἀλλ' ἐξακολουθεῖ νὰ αὐξάνῃ μέχρι τοῦ δεκάτου ἔκτου ἢ δεκάτου ὀγδόου ἔτους τῆς ἡλικίας του, καὶ λέγεται ὅτι ἕξ ἑκατὸν ἔτη καὶ ἐπέκεινα. Οἱ ὀδόντες, ἂν καὶ ἀόρατοι εἰς τὰ νεογνά, ἐξέχουν, κάποτε, ὑπὲρ τοὺς τρεῖς πῆχεις εἰς τοὺς ἡλικιωμένους. Τὸ γενικὸν ὕψος τοῦ Ἐλέφαντος εἶναι τεσσάρων πηχῶν· τινὲς δὲ γνωρίζονται νὰ ἔφθασαν εἰς σχεδὸν ἑπτὰ πῆχεις. Τρέφεται δὲ ἀπὸ λαχανικά, τρυφερά βλαστάρια, γεννήματα, καὶ ὀπώρας.

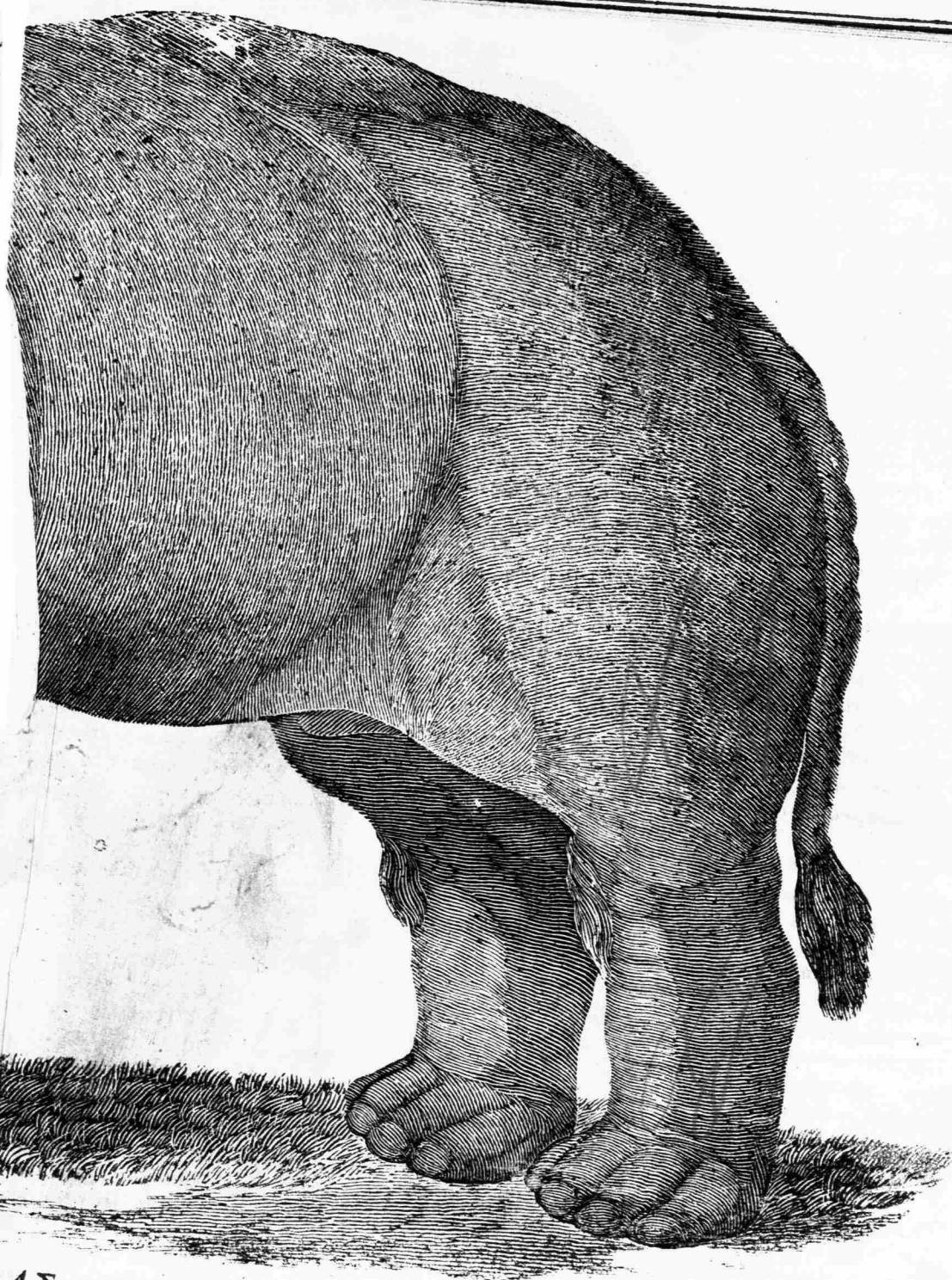
Ἡ νόησις, ἡ δύναμις, καὶ ἡ εὐμάθεια τοῦ Ἐλέφαντος ἐξημάτισαν, ἀπὸ τοὺς ἀρχαιοτάτους αἰῶνας, ἡ ἐκπληξίς καὶ ὁ θαυμασμὸς ὅλων, ὅσοι ἔδωκαν τὴν ἐλαχίστην προσοχὴν εἰς τὰς ὑποθέσεις ταύτας. Τόμους ὀλοκλήρους ἡμποροῦσέ τις νὰ γεμίσῃ ἀπὸ αὐθεντικὰ διηγημάτων πρὸς διασάφησιν τῶν ποιότητων τούτων. Ἡ θαυμαστὴ εὐκολία, μὲ τὴν ὁποίαν ὁ Ἐλέφας μεταχειρίζεται τὴν προβοσκίδα του δι' ὅλα, εἰς τὰ ὁποῖα μᾶς χρησιμεύει ἡ χεὶρ, εἶναι μία μεγάλη αἰτία τῆς ὑπεροχῆς ταύτης. Ἀδύναται, λέγει ὁ Βυφφὼν, ὅχι μόνον νὰ τὴν κινή, ἀλλὰ καὶ νὰ τὴν λυγρίξῃ, νὰ τὴν βραχύνῃ, νὰ τὴν μακρύνῃ, νὰ τὴν λυγρίξῃ ὀπίσω, καὶ νὰ τὴν στρέφῃ κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν· ἡ ἄκρα τῆς προβοσκίδος ταύτης εἶναι προμηθευμένη ἀπὸ χεῖλός τι, τὸ ὁποῖον, μακρυνόμενον εἰς τὰ ἔμπροσθεν, λαμβάνει δακτύλου σχῆμα· τοιοῦτοτρόπως δὲ ἰκανοῦνται τὸ ζῶον νὰ ἐκτελῇ πᾶν ὅ,τι πράττομεν ἡμεῖς μὲ τοὺς δακτύλους μας· δύναται νὰ πιάνῃ τὸ ἐλάχιστον νόμισμα, νὰ συνάγῃ ἄνθη ἐν καθ' ἑν, νὰ λήῃ κόμβους, καὶ νὰ ἀνοίγῃ καὶ νὰ κλείῃ θύρας, στρέφον τὰ κλειδιά, καὶ σπρώχνον εἰς τὰ ὀπίσω τοὺς μανδάλους.

Κάθε ὃν εἰς τὴν φύσιν ἔχει τὴν ἀληθινὴν καὶ τὴν σχετικὴν αὐτοῦ ἀξίαν· διὰ νὰ φερθῶμεν δὲ δικαίως κατὰ τοῦτο πρὸς τὸν ἐλέφαντα, πρέπει

νὰ τὸν ἀποδώσωμεν τοῦλάχιστον τὴν νόησιν τοῦ κάστορος, τὴν πανουργίαν τοῦ πιθήκου, καὶ τὴν φιλοστοργίαν τοῦ κυνός· εἰς ταῦτα δὲ πρέπει νὰ προσθέσωμεν τὰ ἰδιαίτερά του προτερήματα, δύναμιν, μέγεθος, καὶ μακροβιότητα. Δὲν πρέπει δὲ νὰ λησμονήσωμεν οὐδὲ τὰ ὄπλα, ἢ τὰ ἀμυντήρια μέσα του, διὰ τῶν ὁποίων γίνεται τοῦ λέοντος νικητής· ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ κινουμένου, σείεται ἡ γῆ· μὲ τὴν προβοσκίδα του ἀνασπᾷ δένδρα πρόφοβρα· διὰ τῆς καταπίεσεως τοῦ σώματός του προξενεῖ χαλάστρας εἰς τοίχους· φοβερός διὰ τὴν ἰσχύν, καθιστάται σχεδὸν ἀκαταμάχητος διὰ τῆς ψιλῆς ἀντιστάσεως τοῦ βάρους του, καὶ τῆς παχύτητος τοῦ καλύπτοντος αὐτὸν δέματος. Ἐπὶ τῶν νῶτων δύναται νὰ φέρῃ πύργον ὀπλισμένον διὰ μάχην, καὶ περιέχοντα πολλοὺς ἀνθρώπους· διὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ μοναχικῶν ἀγώνων κινεῖ μηχανάς, καὶ μετακομίζει βάρη, τὰ ὁποῖα ἑξ ἵπποι μόλις ἤθελαν ἐμπορέσειν νὰ σαλεύσωσιν· εἰς τὴν ὑπερβολικὴν αὐτοῦ δύναμιν προσθέτει ἀνδρίαν, φρόνησιν, ἀταραξίαν, καὶ τὴν ἐντελεστάτην ὑπακοήν· εἰς τὸν θυμὸν του οὐδέποτε λησμονεῖ τοὺς φίλους αὐτοῦ, ἀλλὰ κτυπᾷ μόνον τοὺς ὅσοι τὸν ἐβλάψαν. Ἐνθυμεῖται δὲ τόσον πολὺν καιρὸν τὰς εὐεργεσίας, ὅσον καὶ τὰς βλάβας.

Διὰ νὰ σαφηνίσωμεν ὅπως οὖν τὴν θαυμαστὴν νόησιν τοῦ ὑπερμεγέθους τούτου ζῶου, παρουσιάζομεν τὰ ἐφεξῆς, συμβάντα κατὰ τὸ διάστημα πολιορκίας τινὸς εἰς τὰς Ἰνδίας, τὸ 1805.— Εἰς ἓν ἀπὸ τὰ πλησίον τοῦ στρατοπέδου φρέατα, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἐλάμβαναν νερὸν οἱ στρατιῶται, συνενερέθησαν δύο ἀγωγιὰται ἐλεφάντων· ὁ μὲν εἶχε μέγιστον καὶ ἰσχυρότατον ἐλέφαντα, ὁ δὲ μικρότερον καὶ ἀσθενέστερον. Τὸν μικρὸν τοῦτον εἶχεν ἐφοδιάσειν ὁ κύριός του ἀπὸ κάδον, τὸν ὁποῖον ἐσήκωνε μὲ τὸ ἄκρον τῆς προβοσκίδος του, πρὸς ἐξάντλησιν τοῦ ὕδατος· ἀλλ' ὁ μεγαλύτερος, στερημένος τὸ ἀναγκαῖον τοῦτο σκεῦος, εἴτε ἀφ' ἑαυτοῦ, εἴτε κατὰ προσταγὴν τοῦ φύλακός του, ἐπίασε τὸν κάδον, καὶ χωρὶς πολλὴν δυσκολίαν τὸν ἐπῆρεν ἀπὸ τὸν ἀσθενέστερον αὐτοῦ ὁμόδελον· οὗτος, γνωρίζων τὴν ὑπεροχὴν τοῦ ἐχθροῦ του, δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐκδικηθῇ φανερά διὰ τὴν ὕβριν, ἂν καὶ ἦτο πασιδῆλον ὅτι τὴν αἰσθάνετο· μεγάλη ὁμως φιλονεικία ἠκολούθησε μεταξὺ τῶν φυλάκων. Τελευταῖον, ὁ ἀσθενέστερος ἐλέφας, ὅστις ἐκαιροφυλακτοῦσεν, ἰδὼν τὸν ἄλλον νὰ σταθῇ μὲ τὴν πλευράν του πρὸς τὸ πηγάδιον, ἐσπύθη ὀπίσω ὀλίγα βήματα, μὲ ἡσυχον ἀνύποπτον τρόπον· ἔπειτα δὲ, ὀρμήσας εἰς τὰ ἔμπροσθεν μ' ὅλην αὐτοῦ τὴν δύναμιν, ἐκτύπησε τὴν κεφαλὴν τε κατὰ τῆς πλευρᾶς

τοῦ ἄλλου, καὶ τὸν ἐσπρωξεν εἰς τὸ φρέαρ.
 'Τοῦ ὕδατος ἡ ἐπιφάνεια ἦτον ὡς ἐννέα πῆ-
 χεις ὑπὸ τὸ κοινὸν ἐπίπεδον, ὥστε ἀποροῦσε
 τὰ μέγιστα ὁ ἐλεφανταγωγὸς, ποῖον μέσον νὰ
 μεταχειρισθῇ διὰ νὰ ἐκβάλῃ τὸ ζῶον, χωρὶς νὰ
 τὸ βλάψῃ.

'Ο ἐλέφας δέ, εὐρὼν ἱκανὸν βάθος νεροῦ,
 ἐπλεεν εὐκόλως εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, καὶ δοκιμά-
 ζων περισσὴν ἡδονὴν ἀπὸ τὸ δροσερὸν αὐτοῦ
 καταγῶγιον, ἔδειχεν ὀλιγωτάτην κλίσιν νὰ
 προσπαθῇ καὶ αὐτὸς, ὅπως ἡδύνατο, ὥστε
 νὰ ἐξέλθῃ. Εἰς τὸ διάστημα τῆς πολιορκίας
 εἶχαν μεταχειρισθῇ οἱ στρατιῶται πολυαριθ-
 μους φακέλλους· ἐκ τούτων δέ (οἷτινες ὁμοιάζον
 ξύλων δευμάτια) διενόηθη ὁ ἐλεφανταγωγὸς ὅτι
 ἡμπορεῖ νὰ καταβιβάσῃ εἰς τὸ πηγάδιον ἀρκε-
 τοὺς, ὥστε νὰ γένῃ ἕνας σωρὸς, ὁ ὁποῖος
 ἡδύνατο νὰ ὑψωθῇ μέχρι τῆς κορυφῆς, ἂν ἦτο
 τρόπος νὰ διδαχθῇ τὸ ζῶον πῶς νὰ βάλλῃ
 αὐτοὺς ὑπὸ τῆς πόδας τε τὸν ἕνα ἐπάνωθεν τοῦ
 ἄλλου· τὸ μάθημα τοῦτο εἶχε νὰ διδάξῃ τὸν
 ἐλέφαντα ὁ ἀγιογιάτης· διὰ τῆς παραδόξου δὲ
 ἐπιρροῆς, τὴν ὁτοίαν ἀποκτοῦν οἱ ἄνθρωποι
 οὗτοι, ταχέως καὶ τὸ κατώρθωσε, καὶ ὁ ἐλέφας
 ἤρχισεν εὐθὺς νὰ βάλλῃ ἕκαστον καταβιβαζό-
 μενον φάκελλον διαδοχικῶς ὑπὸ τοὺς πόδας τε,
 εἰσοῦ μετ' ὀλίγον ἡδύνατο νὰ στέκῃ ἐπ' αὐτῶν.
 Τώρα ὅμως πλέον, τὸ πανοῦργον ζῶον, μεγάλην
 ἡδονὴν ἀπολαύον ἀπὸ τὴν δροσερὰν αὐτοῦ
 θέσιν, δὲν ἤθελε νὰ ἐργασθῇ περισσότερον, καὶ
 ὅλαι τοῦ φύλακός του αἱ ἀπειλαὶ δὲν ἴσχυαν νὰ
 τὸ παρακινήσωσι νὰ ἐπιθέσῃ καὶ ἄλλον φάκελλον.
 'Ο ἄνθρωπος τότε ἀντέβαλε πανουργίαν εἰς
 πανουργίαν, καὶ ἤρχισε νὰ χαιδεύῃ καὶ νὰ ἐπαινῇ
 τὸν ἐλέφαντα· ὅ,τι δ' ἐστάθη ἀδύνατον νὰ
 ἐκτελέσῃ δι' ἀπειλῶν, τοῦτο κατώρθωσε διὰ
 τῆς ἐπανεπιλημμένης ὑποσχέσεως ἀφθόνης ῥακίης.
 'Απὸ τοῦτο παρακινήθην ἤρχισε τὸ ζῶον νὰ
 ἐργάζεται πάλιν, καὶ ἀνέβη ἀρκετὰ ὑψηλότερον,
 εἰσοῦ, τέλος πάντων, ἐξῆλθεν, ἀφοῦ κατὰ μέρος
 ἀρρήρεθῃσαν τὰ χεῖλη τοῦ φρέατος.'

Ο ΠΛΑΤΩΝ ἐπροσχάλεσεν εἰς γεῦμα τινὰς
 ἐκ τῶν φίλων αὐτοῦ, καὶ εἶχεν εἰς τὸ ἀριστητήριον
 κλίνην, λαμπρῶς καὶ πολυτελῶς ἐστρωμένην.
 Εἰσελθὼν ὁ Διογένης, ἀνέβη ἐπὶ τῆς κλίνης, καὶ,
 καταπατῶν αὐτήν, ἔλεγε, 'Τὴν ὑπερηφανίαν
 τοῦ Πλάτωνος καταπατῶ.' 'Ναί,' ἱλαρῶς
 ἀπεκρίθη ὁ Πλάτων· 'ἀλλὰ μὴ περισσοτέραν
 ὑπερηφανίαν.'

Η ΤΑΠΕΙΝΟΦΡΟΣΥΝΗ εἶναι βάσις πάσης Χρι-
 στιανικῆς ἀρετῆς, χαμηλὴ μὲν, ἀλλὰ πλατεία
 καὶ βαθεῖα.

ΑΛΗΘΙΝΗ ΔΟΞΑ.—'Ολίγοι ἐστάθησαν πάν-
 τοτε οἱ ζητήσαντες καὶ ἐπιτυχόντες τὴν ἀληθινὴν
 δόξαν· τὸ πλεῖστον μέρος τῶν δυνατῶν τῆς γῆς
 ἔτρεξε καθ' ὅλους τοὺς αἰῶνας ὀπισθεν τῆς
 ματαίας καὶ ψευδοῦς. Ποῖαν τῶντι ἀληθινὴν
 δόξαν, ἢ ζῶντες ἢ τελευτήσαντες, ἀπῆλυσαν
 μετὰ τὰ αἰμοσταγῇ τῷ πᾶσι των, ἢ μετὰ τὴν ματαίαν
 των πολυτέλειαν, οἱ Ἀλέξανδροι καὶ Καίσαρες;
 'Η ἀληθινὴ καὶ διαμένουσα δόξα εἰς τὸν ἐπίγειον
 βασιλέα δὲν εἶναι παρὰ ὡς ἐπίτροπος τοῦ οὐρα-
 νίου νὰ καταστήσῃ τοὺς λαοὺς του εὐτυχεῖς,
 ὅσον εἶναι δυνατόν, ὀδηγῶν αὐτοὺς διὰ τῆς
 εὐνομίας, προβιβάζων τὰς ὠφελίμους τέχνας,
 διεγείρων τὴν βιομηχανίαν, ἐνθαυρῶν τὴν
 ἀρετήν· τούτων δὲ πάντων πρόξενος καὶ συντη-
 ρητικὴ ὁμολογεῖται ἡ διάδοσις τῆς σοφίας.—
 ΒΑΜΒΑΣ.

ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ τις ἱατρός (Boerhaave) ἀποθα-
 νῶν, ἀφῆκε μέγαν τινὰ τόμον ἐπιμελῶς σφραγι-
 σμένον, καὶ περιέχοντα, ὡς εἶπεν ὁ ἴδιος, τὰ διδάγ-
 ματα τῆς πολυχρονίου αὐτοῦ περὶ τὴν ἱατρικὴν
 πείρας. Τὸ σύγγραμμα τῆτο ἐπρόσφεραν οἱ ἐκ-
 τελεσάι τῆς διαθήκης τε εἰς δημοπρασίαν, χωρὶς
 νὰ συντρίψωσι τὰς σφραγίδας, καὶ τὸ ἐπώλησαν εἰς
 ὑπέρογκον τιμὴν. Ἀνοίξας ὅμως αὐτὸ ὁ ἀγο-
 ραστής, ἐξεπλάγη, εὐρὼν πᾶν φύλλον ἄγραφον
 ἐκτὸς ἑνός, εἰς τὸ μέσον τοῦ ὁποίου ἦτο γραμ-
 μένη ἡ ἐφεξῆς περίοδος.—

Φύλαττε δροσερὰν τὴν κεφα-
 λήν, ἀνοικτὸν τὸ σῶμα, τοὺς δὲ
 πόδας θερμούς· καὶ οὐδέποτε
 θέλεις χρειασθῇν ἱατρόν.

ΟΛΟΣ ὁ κόσμος ἐμπορεῖ νὰ διαιρεθῇ εἰς τρεῖς
 βαθμοὺς καὶ τάξεις ἀνθρώπων· τοὺς ὅσα,
 εὐρόντες τὸν Θεόν, παραδίδονται εἰς τὴν δού-
 λευσιν αὐτοῦ· τοὺς ὅσοι, μὴ εὐρόντες ἀκόμη
 τὸν Θεόν, τὸν ζητοῦν ὅμως ἀδιαλείπτως· καὶ
 τελευταῖον, τοὺς ὅσοι οὔτε τὸν εὐρηκαν, οὔτε
 κλίσιν ἔχουν νὰ τὸν ζητήσωσιν. Οἱ πρῶτοι
 εἶναι εὐδαίμονες καὶ φρονίμοι· οἱ τρίτοι κακοδαί-
 μονες καὶ μωροί· τοὺς δευτέρους πρέπει νὰ
 ὁμολογήσωμεν φρονίμους, διότι ὁμολογοῦν αὐτοὶ
 ἑαυτοὺς δυστυχεῖς.— ΠΑΣΧΑΛΙΟΣ.

Η ΜΗΤΗΡ μὲν, δραστηρία, ἱλαρὰ, καὶ πάν-
 τοτε εἰς τὰ οἰκιακὰ ἐνησχολιμένη, δὲν ἐζητεῖ
 μὲν ἡδονὴν ποῦποτε· εὗρισκε δὲ πανταχοῦ
 εὐδαιμονίαν καὶ εὐχαρίστησιν.

Η ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ μου πρὸς ὅλους ὅσοι οἰκοδο-
 μοῦν εἶναι, νὰ φροντίζωσιν ὥστε ὁ κτίτωρ νὰ
 καλλωπίζῃ τὸν οἶκον, καὶ ὅχι ὁ οἶκος τὸν κτίτορα.